

GYVENO KARTĄ...

...Varezės mieste ponas Bjankis. Jis buvo prekybos agentas ir šešias dienas per savaitę važinėdavo po visą Italiją, po rytus, vakarus, pietus, šiaurę ir viduriuką, prekiaudamas vaistais. Sekmadienį grįždavo namo, o pirmadienį vėl iškeliaudavo. Jam išvykstant dukrytė kiekvieną kartą sakydavo:

- Būk geras, tėveli, nepamiršk kas vakarą pasekti man pasakos.

Mat toji mergaitė negalėdavo užmigti be pasakos, o mama jau buvo išpasakojusi visas, kiek tik mokėjo, ir net po tris kartus. Taigi ponas Bjankis, kad ir kur būtų, kiekvieną vakarą lygiai devintą valandą telefonu paskambindavo į Varezę ir savo mergytei pasekdavo pasaką. Šioje knygoje kaip tik ir surinktos visos pono Bjankio pasakos. Pamatysite, jos visos ne per ilgiausios: kitaip ir būti negali, juk ponas Bjankis už skambučius mokėdavo iš savo kišenės ir negalėdavo per ilgai plepėti. Tik retsykais, sudaręs pelningą

sutarti, leisdavo sau prikurpti eilutę kitą. Man teko girdėti, kad kai ponas Bjankis skambindavo į Varezę, telefonistės liaudavosi atsiliepinėjusios į skambučius ir klausydavosi jo pasakų. Nėra ko stebėtis – kai kurios išties labai gražios.

NELAIMĒLIS MEDŽIOTOJAS

- **I**mk šautuvā, Džuzepe, imk šautuvā ir drožk
ī medžioklē, - vienā rytā pasakē sūnui motina. - Rytoj tavo
sesuo išteka ir prašē pataisyti polentos* su zuikiena.

Džuzepē pasiēmē šautuvā ir išdūlino medžioti. Iškart
užmatē zuikī - stryktelējo žvairys iš krūmū ir nukūrē per

* Sūri kukurūzū kruopū košē (vertējos pastaba).

laukus. Jis atstatė šautuvą, nusitaikė ir spustelėjo gaiduką. Bet šautuvas tikrų tikriausiu žmogaus balsu tarė: „Pokšt!“ ir, užuot iššovęs kulką, išspjovė ją ant žemės.

Džuzepė paėmė kulką ir įsispoksojo net išsižiojęs iš nuostabos. Paskui priekabiai apžiūrėjo šautuvą – toks kaip visada, o vis dėlto, užuot šovęs, skambiu linksmu balseliu šūktelėjo: „Pokšt!“ Džuzepė dirstelėjo ir į vamzdį: juk negali būti, ar pašėlo, negi ten kas slepiasi? Ir išties, vamzdyje ničnieko nebuvo.

- O mama taip prašė zuikio... Sesuo užsigeidusi zuikienos su polenta.

Kaip tik tą akimirką žiū – pro Džuzepę tipena tas pats zuikis, tik šįkart su baltu nuometu ant galvos ir apelsinų žiedais ant nuometo, nunarinęs akis, mažais žingsnelyčiais.

– Še tai tau, – tarstelėjo Džuzepė, – zuikė irgi eina tuoktis. Tiek jau to, nušausiu fazaną.

Paėjęs mišku žiūri – ogi tikrai fazanas, krypuoja sau takučiu nė mažumėlės neišsigandęs, kaip pačią pirmą medžioklės dieną, kai fazanai dar nenutuokia, kas yra šautuvas.

Džuzepė nusitaikė, numygo gaiduką, o šautuvas kad suriks: „Pykšt!“, kaip tik taip, du kartus: „Pykšt!

Pykšt!“, lygiai kaip berniūkštis su mediniu šautuvėliu. Šovinyš nukrito ant žemės ir išgąsdino raudonąsias skruzdes, tos šoko slėptis po pušimi.

– Gražumėlis, – metė

Džuzepė, ne juokais supykęs, – tai džiaugšis mama, kai grįšiu tuščiu krepšiu.

Fazanas, išgirdęs tą pykšt pykšt, šmurkštelėjo tankmėn, bet netrukus vėl išdygo ant takučio, tik šįsyk vorele paskui jį turseno fazaniukai, be perstojo kikendami ir krizendami, o pačiame gale pėdino fazanienė, išdidi ir patenkinta, lyg pagrindinį prizą gavusi.

– Ak, tai tu patenkinta, – burbtelėjo Džuzepė. – Tau kas, tu jau seniai ištekėjusi. O man į ką dabar šauti?

Jis kuo kruopščiausiai vėl užtaisė šautuvą ir apsidairė. Aplink – nė gyvos dvasios, tik strazdas ant šakos, švilpčioja lyg erzindamas: šauk, šauk, ko nešauni?

Džuzepė ir šovė. Bet šautuvas šūktelėjo: „Pūch!“, kaip koks vaikišcias, skaitantis komiksą. Ir dar pridūrė kažin kokį garselį, panašų į kikenimą. Strazdas sušvilpė dar linksmiau, lyg sakydamas: šovei, šovei, nevaliojai, tik sau barzdą apsispjovei.

- To ir tikėjau, - leptelėjo Džuzepė. - Matyt, šiandien šautuvų streikas.

- Ar gerai pamedžiojai, Džuzepe? - jam sugrįžus paklausė mama.

- Taip, mama. Nupyliau tris riebias špygas. Kaip bus skanu su polenta!

NAMAS IŠ LEDŲ

Vieną kartą Bolonijoje, kaip tik Didžiojoje aikštėje, kažkas pastatė namą iš ledų – vaikai sugužėjo iš tolybių, kad gautų jo palaižyti.

Jo stogas buvo iš plaktos grietinėlės, iš kaminų virto cukraus vatos dūmai, patys kaminai buvo sulipdyti iš cukatų. O visa kita buvo iš ledų – ir durys iš ledų, ir sienos iš ledų, ir baldai iš ledų.

Vienas mažas berniukas lipte prilipo prie stalo ir įniko po vieną laižyti visas jo kojas, kol galiausiai stalas neišlaikė ir užvirto ant jo su visomis lėkštėmis, o lėkštės buvo iš šokoladinių ledų – pačių skaniausių.

Staiga tvarkos prižiūrėtojas pastebėjo, kad vienas langas ima tirpti. Langų stiklai iš braškinių ledų jau sruvo rožiniais upeliais.

– Greičiau, – šūktelėjo tvarkos prižiūrėtojas, – dar greičiau!

Visi galvotrūkčiais šoko dar greičiau laižyti, kad veltui nenuieitų nė vienas šio įstabaus statinio lašelis.

– Man krėslą! – aimanavo viena senutė, niekaip neprasispraudžianti pro minią. – Krėslą vargšei senutei. Kas galėtų man jį atnešti? Su ranktūriais, jei galima.

Vienas kilnus ugniagesys tekinas įlėkė jai paimti krėslo iš kiaušinių kremos ir pistacijų ledų – kad būtų matė, kaip palaimingai vargšė senutė tą krėslą sulaižė! Ir pradėjo jį kaip tik nuo ranktūrių.

Didi buvo diena! O gydytojų paliepimu niekam net pilvo nesusopo.

Dar ir šiandien, vaikams kaulijant antros porcijos ledų, tėvai atsidūsta:

– Ech, tau turbūt reikėtų viso namo iš ledų kaip Bolonijoje.